YAŞAMIMDAKİ İNANILMAZ OLAYLAR

Metin Öktay'ın Kaleminden Transfer Öyküsü

Karmaşık duygular içinde boğulduğum, o görücüye çıktığım günü, olayın en yakın tanıklarından birine anlattıracağım. Çünkü o günü en iyi o tanıklar biliyor. O günün Galatasaray yöneticisi, bugünün FİFA İcra Kurulu Üyesi Necdet Çobanlı, bakın o görücüye çıktığım günü nasıl anlatıyor:

"Yıl 1955. Bir gün rahmetli Gündüz Kılıç, Muzaffer Bozok'la bana, 'İzmir'de bir çocuk varmış, hadi gidip onu görelim' dedi. Rahmetli Rauf Halat'ın arabasıyla maceralı bir yolculuktan sonra İzmir'e vardığımızda yer yerinden oynuyordu. Basın, Gündüz Kılıç'ın, İzmir'in gözbebeği Metin'i almaya geldiğini açıklamıştı bile.

Kötü kötü bakışlar arasında maça gittik. Rahmetli Kılıç, 15 dakika Metin'i seyrettikten sonra, Bozok'la bana, 'alalım bu çocuğu' dedi. Metin'in 15 dakikalık gösterisi bize yetmişti. Sonra kalkıp staddan ayrıldık.

Biz İzmirlilere yakalanmamak için gece yarısı, gizli gizli duvar kenarlarında, o zamanlar Metin'in Fikret Ağabey dediği kimseyle sürdürüyoruz görüşmeleri.

Yarabbi, ne bitip tükenmez saatler. Ne bitmeyen konuşmalar. Ama buna Metin'in kaprisleri sebep oluyor sanmayın. Sadece benim avukatlığımın yarattığı ukalalığım sebep oluyor görüşmelerin, pazarlığın uzamasına...

Yok Metin kendisinden bekleneni vermeyecekmiş... Yok yağmur, çamur olur da oynamazsa ne olurmuş... Ukalalık dedim ya... Anlayın işte Metin'e daha ilk günden neler çektirdiğimi... Hem ne için bilir misiniz? Beş yıllık kontrat karşılığında sekiz bin lira için!.. O zamanki değerle dahi ağıza alınmayacak bir para sekiz bin lira... Fakat nereden bilebilirdim o tertemiz yüzlü, İzmirli Metin'in bir gün yeri doldurulamayacak "Kral"ımız olup beni utandıracağını? Kendisine defalarca anlattım bu utanç hissimi...

Onun için 31 yıl sonra en samimi hislerle, Metin'e affet beni kral diye sesleniyorum..."

Galatasaraylı yöneticilerle pazarlığımızda "para" hiç gündeme gelmedi. Taksi plakalı bir "Chevrolet" marka otomobil istedim kendilerinden. Çok şaşırdılar. Halbuki şaşıracak bir şey yok ki ortada...

Para konuşamıyorum insanlarla. Para konuşamayınca da bir takım pazarlıklarımı eşyalarla hallediyorum. Çünkü benim için önce sevgi... Para hep ikinci planda... Çünkü insan sevildikçe daha mesut oluyor. O günlerde benim bir tek idealim var... O da futbol topu... En iyi golü atabilmek, tribünlere kendimi sevdirebilmek... Galatasaray'ın "bir Chevrolet otomobil" teklifine evet derken hep bunları düşünüyorum...

Beş yıl karşılığında Galatasaraylı olmanın bedelini ertesi gün aldım, bu, 1949 model mavi renkli bir taksiydi. Ticari plakalı olmasını özellikle istemiştim. Çünkü çalıştırıp ailemi geçindirmek, evimize katkıda bulunmak zorundaydım. Babam iyice yaşlanmıştı. Onun çalışmasına da gönlüm razı olmuyordu artık...

Şöhretler, birbirini kıskanır. 19 yaşında Galatasaray'a gidince, sarı- kırmızılı kulüpteki bazı adamlar rahatsız olmuşlardı. Kadri, Suat, Ali gibi... Hepsi yerlerini kaybetme korkusuna kaptırmışlardı kendilerini... Halbuki ne yanlış, ne çirkin duygular...

Benim kimseyle alıp veremediğim yok ki... Üstelik İzmir'den İstanbul'a kavga etmeğe değil, top oynamaya gelmişim.

Yarabbim, başarabilecek miyim acaba?..

Koskoca İstanbul... Orada yücelmek de var, batmak da...

11 Temmuz 1955 günü imzaladığım mukaveleden sonra İstanbul'a taşındım. Galatasaray Kulübü'nün Kazancılar yokuşundaki bekar evi, yeni yuvam olmuştu. Bekar evine gidince, orada kalan arkadaşlarım kapıda tek tek tanıttılar kendilerini: Kaleci Yüksel, Kamil, Ali, Tayyar, Cici Necdet, Sedat ve Ergun Ercins...

SAHAYA Y.

Sahaların tribüne ya şey elbette. Seyirci na etki yapması, sal na'ya dönmesiyle m le artık yeni çağda st deniyor sanırız. Ali S nan Diyarbakırspor k pu taca atmak isteyer savurduğu sert top, N önde oturan bir bayar ne geldi. Hemen mü bette ama orada çocuk ğunu düşününce içimiz lara biraz daha dikkatli mek geçiyor.

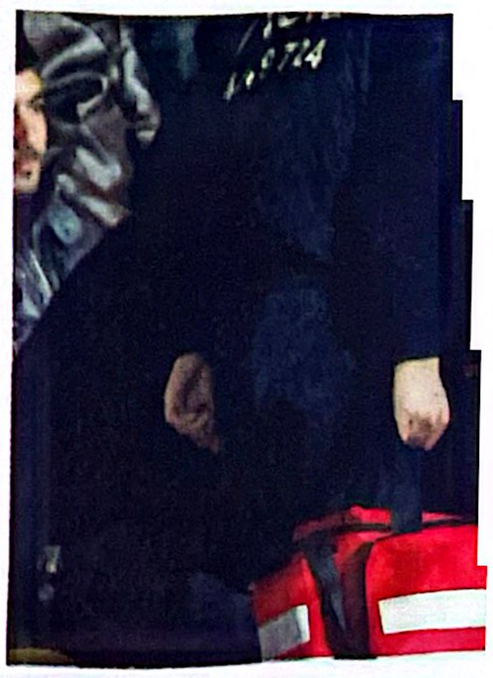

ANADOLU'D CİMBOM!

Fotoğrafı okurlarımızdan, k miz Arda S. Uçar göndermiş. Kemalpaşa'nın Yukarı Kız yü'nden bir görüntü.